

Βρισκόμαστε στο νταμάρι της Βαθής στην Τήνο. Μπροστά μας ορθάνοιχτη βρίσκεται μια τεράστια σελίδα της ιστορίας της μαρμαρογλυπτικής. Μιας τέχνης βαριάς και σκληρής. Κανείς ευφάνταστος ονειροπόλος δεν θα μπορούσε να την υπηρετήσει αν δεν τον συνόδευε ατσάλινη θέληση και σωματική ρώμη. Εδώ, μονότονα κτύπαγε, με δύναμη στην αρχή, ο τύκος των αρχαίων, ίσως και το πικούνι των νεότερων και χώριζε πόντο τον πόντο τον προς εκμετάλλευση όγκο από το σώμα του βουνού. Τα ίχνη του έμειναν βαθιά χαραγμένα, αυλάκι στο αυλάκι, ποτισμένο με ιδρώτα και αίμα.

Η σελίδα της ιστορίας έχει και μια σύγχρονη παραφωνία: όλη η δεξιά πλευρά του βιβλίου (το κομμάτι της αρχαίας λατόμευσης – βλέπε εικ. 1) του προχθές, του χθες, σχίστηκε. Σαν ένας κώδικας πολύτιμου χειρόγραφου όπου αποξέστηκε ο ειρμός ενός στρωτού σοφού κειμένου. Στη θέση του χάσκει μια πληγή και ένα ερωτηματικό, μια απορία. Γιατί;

Σήμερα επελαύνουν τα κίτρινα θηρία και οι αδηφάγες ιδέες, οι δείκτες για ανάπτυξη -κέρδη. Τόσες φορές ακούμε αυτό τον καιρό αυτές τις λέξεις και παρασυρόμαστε σε ένα οδυνηρό εφιάλτη χωρίς να μπορούμε να ξυπνήσουμε.

Λέμε ναι στην ανάπτυξη, στην συνέχεια της μακραίωνης παράδοσης του τόπου μας, μα όχι με την απάλειψη των στοιχείων που μας έφεραν μέχρι το σήμερα. Ας αφήσουμε ανέγγιχτο το κομμάτι της αρχαίας λατόμευσης (εικ. 2), που έτσι κι αλλιώς δεν έχει όγκους προς εκμετάλλευση και ας περιοριστούμε στην περιοχή της σύγχρονης εκμετάλλευσης. Λίγη ευαισθησία και σεβασμός στην ιστορία δεν βλάπτει.

Γιώργος Βίδος